

9. Za transformator napięciowy prądu jednofazowego do 500 woltów włącznie 20 zł 00 gr
za każde następne 1000 woltów pobiera się dopłatę 3 „ 00 „
za transformatory napięciowe prądu dwufazowego pobiera się opłaty w wysokości dwukrotnej, a za także transformatory prądu trójfazowego w wysokości trzykrotnej opłat za transformatory napięciowe prądu jednofazowego.
10. Za sprawdzanie liczników z transformatorami mierniczymi, badanych jako całość, pobiera się opłaty o 20% większe od opłat, ustanowionych za sprawdzanie liczników.
11. Taryfowe amperomierze maksymalne 10 „ 00 „
Jeżeli jednak ten sam zgłaszający zgłosi jednorazowo więcej niż 10 amperomierzy jednakowej mocy, to opłaty wymienione w p. 11 pobiera się za 10 amperomierzy, za każdy zaś następny amperomierz udziela się 50% zniżki.
12. Ograniczniki.
- a) Ograniczniki prądu stałego lub jednofazowego dla nominalnych natężeń prądu:
do 5 amperów włącznie	2 „ 00 „
„ 10 „ „	3 „ 00 „
„ 20 „ „	4 „ 00 „
powyżej 20 amperów	5 „ 00 „
- b) Ograniczniki mocy prądu stałego lub jednofazowego dla nominalnych mocy:
do 1,1 kilowata włącznie	5 „ 00 „
„ 5,0 kilowatów „	7 „ 50 „
powyżej 5,0 kilowatów	10 „ 00 „
- c) Opłaty za sprawdzanie ograniczników mocy prądu trójfazowego pobiera się dwukrotnie większe niż za ograniczniki prądu jednofazowego tejże mocy.
- d) Opłaty za sprawdzanie ograniczników dwutaryfowych pobiera się w wysokości dwukrotnej opłat wymienionych w p. 12 a, b i c.
- e) Za sprawdzenie dodatkowego urządzenia sygnalizacyjnego 2 „ 00 „
- f) Za sprawdzenie dodatkowego urządzenia wyłączającego prąd (ograniczniki przy licznikach en. el.) 2 „ 00 „
13. Za sprawdzanie liczników energii elektrycznej, dokonywane przez instytucje, upoważnione przez Dyrektora Głównego Urzędu Miar na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 230) do legalizowania

liczników energii elektrycznej, instytucje wymienione obowiązane są pobierać opłaty, wyszczególnione w punktach 1 — 7 i 10 niniejszego paragrafu, i przekazywać Głównemu Urzędowi Miar 30% od sum, należnych za sprawdzanie.

14. Na przeciąg nie więcej niż pięciu lat po udzieleniu instytucji uprawnienia do legalizowania liczników energii elektrycznej kwota, podlegająca przekazywaniu ze strony tejże instytucji na rzecz Głównego Urzędu Miar, może być zmniejszona do połowy wysokości, ustanowionej w punkcie 13 niniejszego paragrafu.

C z ę ś ć III.

Przepisy przechodnie.

§ 34. Za czynności legalizacyjne, dokonywane w lotnych urzędach miar lub na punktach legalizacyjnych, wyznaczonych z urzędu i utrzymywanych kosztem Skarbu Państwa, pobiera się oprócz opłat zasadniczych za sprawdzanie opłat dodatkową w wysokości 20% tychże opłat zasadniczych w tych wypadkach, gdy nie jest dostarczone przez gminę bezpłatnie odpowiednie pomieszczenie dla czynności legalizacyjnych.

§ 35. Za narzędzia miernicze, zgłoszone do legalizacji przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a sprawdzone po dniu wejścia w życie tegoż rozporządzenia, pobiera się opłaty według stawek ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1932 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu o opłatach za czynności urzędów miar z dnia 3 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 677) i o częściowych zmianach tego rozporządzenia z dnia 17 marca i 14 września 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 198 i Nr. 86, poz. 676).

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

630.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 22 lipca 1932 r.

o koncesjonowaniu wyrobu, naprawy i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad niemi.

Na podstawie art. 21 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Kto wyrabia, naprawia lub sprzedaje narzędzia miernicze w celach zarobkowych, obowiązany jest posiadać koncesję na dokonywanie tych czynności, wydaną przez właściwy okręgowy urząd

miar. Do zajmowania się temi czynnościami wolno przystąpić dopiero po uzyskaniu koncesji i otrzymaniu świadectwa koncesyjnego.

§ 2. Nadzór ogólny nad tem, aby wyrób, naprawa i sprzedaż narzędzi mierniczych nie były dokonywane bez posiadania koncesji okręgowego urzędu miar, oraz aby osoby, posiadające koncesję na wyżej wskazane czynności, ściśle przestrzegały przepisów niniejszego rozporządzenia, jako też wszystkich warunków, na których koncesje zostały udzielone, należy do Głównego Urzędu Miar, bezpośrednio zaś nadzór — do okręgowych urzędów miar oraz do miejscowych urzędów miar.

§ 3. Obowiązek posiadania przewidzianej w § 1 koncesji nie dotyczy tych:

1) którzy zajmują się wyrobem lub naprawą narzędzi mierniczych w charakterze pracowników zakładów koncesjonowanych przez okręgowy urząd miar,

2) którzy zajmują się wyrobem, naprawą lub sprzedażą:

a) części narzędzi mierniczych, o ile nie stanowią one zasadniczych składowych części narzędzi mierniczych typów legalnych, podlegających przymusowi legalizacji. Jakże części narzędzi mierniczych stanowią ich części zasadnicze, określa Dyrektor Głównego Urzędu Miar;

b) przyrządów do mierzenia czasu.

Pozatem posiadania koncesji okręgowego urzędu miar nie wymaga sprzedaż:

a) w aptekach — narzędzi mierniczych, mających zastosowanie przy pielęgnowaniu chorych (termometrów lekarskich i t. p.),

b) w składach przyborów fotograficznych — menzurek i wag dźwigniowych do 50 dkg nośności i

c) w sklepach galanteryjnych i sklepach z materiałami piśmiennymi — przyrządów rysunkowych (cyrkli, przenośników kątowych, przymiarów rysunkowych i t. p.), przymiarów wstępowych krawieckich i wag uchylnych do listów.

§ 4. Ubiegający się o koncesję na wyrób i naprawę narzędzi mierniczych powinien wykazać swoją sprawność techniczną, która polega na odpowiednim wyposażeniu warsztatowym oraz na należytej umiejętności zawodowej ubiegającego się o koncesję lub co najmniej jednego stałego pracownika fachowego. Warunki powyższe powinny być przestrzegane przez cały czas korzystania z koncesji.

§ 5. Podanie o udzielenie koncesji na wyrób, naprawę lub sprzedaż narzędzi mierniczych należy wnieść do właściwego okręgowego urzędu miar za pośrednictwem właściwego miejscowego urzędu miar. Podanie to powinno zawierać:

a) imię, nazwisko (firmę), przynależność państwową i miejsce zamieszkania (siedzibę firmy) ubiegającego się o koncesję,

b) wyszczególnienie rodzajów narzędzi mierniczych, jakie petent zamierza wyrabiać, naprawiać lub sprzedawać,

c) miejsca (przedsiębiorstwa, zakłady, warsztaty, sklepy i t. p.), w których dokonywać się mają czynności, koncesją dozwolone.

Podanie o udzielenie koncesji na wyrób i naprawę narzędzi mierniczych powinno pozatem zawierać:

a) wykaz urządzenia i wyposażenia warsztatowego,

b) dane, stwierdzające należyłą umiejętność zawodową petenta lub co najmniej jednego stałego pracownika fachowego.

Do podania należy dołączyć wypis z rejestru firmowego lub uwierzytelniony odpis świadectwa przemysłowego.

§ 6. Bez względu na zadośćuczynienie warunkom, wskazanym w §§ 4 i 5, okręgowy urząd miar może odmówić wydania koncesji ze względu na nieodpowiednie pomieszczenie (lokal), w którym mają się dokonywać objęte koncesją czynności, oraz z uwagi na interes publiczny, a w szczególności z powodu braku kwalifikacji moralnych osoby, ubiegającej się o koncesję. Przez brak kwalifikacji moralnych należy rozumieć przede wszystkim karalność za występki i zbrodnie, a także wielokrotną karalność za wykroczenia, zwłaszcza przeciwko przepisom obowiązującym o miarach i narzędziach mierniczych.

Wyżej wskazane przyczyny mogą również spowodować odwołanie już wydanej koncesji.

§ 7. Koszta, które ponoszą urzędy miar przy sprawdzaniu na miejscu warunków, przewidzianych w § 4, oraz pomieszczeń (lokal), w których mają się odbywać objęte koncesją czynności, obciążają ubiegającego się o koncesję bez względu na to, czy koncesja została udzielona.

§ 8. Koncesje są imienne, udzielane są osobom fizycznym i prawnym i nie mogą być odstępowane osobom trzecim. Koncesje są terminowe (na okres próbny) lub bezterminowe i mogą być odwołane w całości lub w części przez okręgowy urząd miar w razie nieprzestrzegania przez koncesjonariusza obowiązujących przepisów o miarach i narzędziach mierniczych, w szczególności przepisów niniejszego rozporządzenia, lub przekroczenia warunków, na których koncesja została wydana. Koncesja traci moc z chwilą śmierci osoby fizycznej, względnie z chwilą rozwiązania osoby prawnej, której została udzielona.

§ 9. Okręgowy urząd miar wydaje koncesjonariuszowi świadectwo koncesyjne. Świadectwo to powinno zawierać:

a) imię, nazwisko (firmę) koncesjonariusza,

b) miejsca (przedsiębiorstwa, zakłady, warsztaty, sklepy i t. p.), w których dokonywać się mogą czynności, dozwolone koncesją,

c) rodzaje narzędzi mierniczych oraz czynności objęte koncesją, jako też wszystkie inne

warunki, na których koncesja została udzielona.

Jeżeli koncesja została udzielona osobie, posiadającej kilka objętych koncesją przedsiębiorstw, zakładów, warsztatów, sklepów i t. p., okręgowy urząd miar wydaje oprócz świadectwa koncesyjnego odpowiednią ilość uwierzytelnionych odpisów tego świadectwa.

§ 10. Koncesjonariusz może wyrabiać, naprawiać i sprzedawać tylko takie rodzaje narzędzi mierniczych, które są objęte udzieloną mu koncesją i wyszczególnione są w świadectwie koncesyjnym, oraz dokonywać dozwolonych koncesją i wskazanych w świadectwie koncesyjnym czynności tylko w tych przedsiębiorstwach, zakładach, warsztatach, sklepach i t. p., które zostały przewidziane w koncesji i są wymienione w świadectwie koncesyjnym.

Do wyrobu, naprawy i sprzedaży rodzajów narzędzi mierniczych, nie objętych koncesją, oraz do dokonywania powyższych czynności w przedsiębiorstwach, zakładach, warsztatach, sklepach i t. p., nie przewidzianych w koncesji, koncesjonariusz może przystąpić dopiero po wyjednanu w okręgowym urzędzie miar odpowiedniego uzupełnienia posiadanej koncesji i otrzymaniu dodatkowego świadectwa koncesyjnego, względnie po zamianie świadectwa koncesyjnego na nowe.

Posiadający koncesję na naprawę narzędzi mierniczych może dokonywać dozwolonych koncesją czynności poza stałą siedzibą swego przedsiębiorstwa w czasowych warsztatach ruchomych po uzyskaniu zgody (na piśmie) okręgowego urzędu miar, właściwego dla tej miejscowości, w której czynności te mają być dokonywane.

§ 11. Na zmianę stałego lokalu, w którym odbywają się dozwolone koncesją czynności, koncesjonariusz powinien uzyskać zgodę okręgowego urzędu miar. Jeżeli nowy lokal odpowiada jego przeznaczeniu, okręgowy urząd miar dokonywa na świadectwie koncesyjnym odpowiedniej adnotacji o zmianie lokalu. Przepis § 7 ma odpowiednie zastosowanie.

O zmianie nazwy firmy koncesjonariusz obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić okręgowy urząd miar w celu dokonania odpowiedniej adnotacji na świadectwie koncesyjnym.

Na zamianę przewidzianego w § 4 pracownika fachowego na inną osobę fachową koncesjonariusz obowiązany jest przez wykazanie jej umiejętności zawodowej uzyskać zezwolenie okręgowego urzędu miar.

§ 12. Posiadający koncesję na wyrób lub naprawę narzędzi mierniczych powinien prowadzić ewidencję wyrabianych i naprawianych przez niego narzędzi mierniczych oraz znaczyć je zgodnie z przepisami, wydanymi przez Dyrektora Głównego Urzędu Miar.

§ 13. Koncesjonariusz obowiązany jest:

- a) stosować się ściśle do przepisów obowiązujących o miarach i narzędziach mierniczych oraz zarządzeń urzędów miar, wydanych na mocy tych przepisów,

- b) w pomieszczeniu (zakładzie, warsztacie, sklepie i t. p.), gdzie dokonywane są dozwolone koncesją czynności, na widocznym miejscu, w ramce za szkłem przechowywać świadectwo koncesyjne, względnie wydany przez okręgowy urząd miar uwierzytelniony odpis tego świadectwa,

- c) nadsyłać do miejscowego urzędu miar w 3 egzemplarzach wykazy wszystkich swoich przedstawicieli i ich adresy,

- d) nadsyłać do miejscowego urzędu miar w 3 egzemplarzach wszelkie publikacje, dotyczące wyrabianych, naprawianych i sprzedawanych narzędzi mierniczych, względnie na żądanie władz legalizacji narzędzi mierniczych zawiadamiać je o cenach tychże narzędzi i o wysokości opłat, pobieranych za naprawę narzędzi mierniczych i t. p.

§ 14. Koncesja na wyrób, naprawę lub sprzedaż narzędzi mierniczych nie daje posiadającemu koncesję żadnych przywilejów o charakterze urzędowym, w szczególności nie uprawnia go do korzystania z godła państwowego.

§ 15. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie uszczuplają uprawnień ustawowych, przysługujących innym organom władzy.

§ 16. Koncesje na wyrób, naprawę i sprzedaż narzędzi mierniczych, wydane przez Główny Urząd Miar przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zachowują moc obowiązującą.

§ 17. Od decyzji okręgowego urzędu miar w sprawach, dotyczących koncesji, stronie przysługuje prawo odwołania do Głównego Urzędu Miar.

Odwołanie należy wnieść za pośrednictwem okręgowego urzędu miar w ciągu 14 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji.

§ 18. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wydaje Dyrektor Głównego Urzędu Miar.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1932 r. z tem, że na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego ci, którzy wyrabiają lub naprawiają narzędzia miernicze, obowiązani są złożyć podania, przewidziane w § 5 niniejszego rozporządzenia, nie później niż do dnia 1 kwietnia 1933 r., a ci, którzy sprzedają narzędzia miernicze, — do dnia 1 stycznia 1934 r.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 sierpnia i z dnia 18 września 1928 r. o koncesjonowaniu wyrobu, naprawy i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad niemi (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 726 i Nr. 83, poz. 737).

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*